

DET POSTOMDELTE

FAGBLAD FOR FORENINGEN AF DANSKE SCENEINSTRUKTØRER

Nr. 68 - september 2014

PERFORMANCE SENSE LABORATORY

– ET KURATORISK EKSPERIMENT.

Roskilde Festival var i år udsat for et performancekuratorisk eksperiment. Som en del af Art Zone-området, kunne man opleve performanceinstallationen The Performance Sense Laboratorium (PSL). Fire i forvejen eksisterende, og én til lejligheden dannet performancegruppe(r) var kurateret ind i laboratoriets overordnede koncept: En undersøgelse af sanselighedens væsen. "Hvordan aktiverer man det sanselige gennem forskellige kunstneriske tilgange?" – sådan lød opgaven til Savage Amusement (AUS/DE), Kata Halasz (UK), Lilibeth Cuenca Rasmussen (DK) og Sisters Hope (DK).

Kvinden bag eksperimentet er performancekunstner, ekstern lektor og kurator Gry Worre Halberg, der fungerer som Roskildes performance(kunst)kurator. En funktion som hun også varetog, da hun i 2013 stod bag performanceinstallationen The Velvet State.

Hun er også en af de to kvinder bag performancegruppen Sisters Hope, som dog i denne anledning var anført af Anna Lawaetz. Ud over de fire forholdsvis etablerede grupper, blev der samlet en femte gruppe af performere til at varetage konceptets ydre form, og være de gennemgående værter for hele oplevelsen. Som "Evokers" var deres primære opgave at igangsætte den eftersøgte sanselighed hos de deltagende gæster (der til lejligheden blev omtalt som Human Research Objects/Subjects).

Laboratoriet var åbent cirka seks timer pr. dag i festivalens fire primære dage, dvs. torsdag til søndag. Konceptet indebar en begrænset deltagerkapacitet, men ikke desto mindre (eller netop derfor) var søgningen stor, og flere dage var der en lang kø for at komme ind. Laboratoriet havde hjemme i en stor, midlertidig bygning konstrueret af stilladser og træplader, og omdannet til et poetisk sanselaboratorium af hhv. lysgruppen Ungt Lys, scenograferne fra Sisters Hope samt performerne selv.

The S

Selv deltog jeg i PSL som en del af Sisters Hope. Her har jeg gennem længere tid arbejdet med at manifestere den poetiske karakter "The S" (The Silence), en stilheds(under)søgende sansemunk. Som nogle vil vide, er der ikke meget regulær stilhed på en musikfestival af Roskildes omfang, men måske netop

derfor blev det så vigtigt et fysisk hhv. mentalt fænomen at undersøge.

Laboratoriets indre var udformet på en måde, så gæsterne ikke kunne undgå at passere gennem alle de 10 forskellige rum. Hvert rum var beboet af en eller flere performere, og havde hvert sit unikke (interaktions-)design. Denne serielle struktur gav gæsterne en konstant varierende rejse, der bød på vidt forskellige møder. Fra, i nogle rum, at blive inddraget og involveret i intime interaktioner, til i andre blot at passere kort igennem rum, hvor andre allerede var nedsunken i universet.

Der var en stor visuel variation mellem de forskellige rum. Fra det fuldstændigt spejlbeklædt rum med birketræer og dyreskind på gulvet, over de viktorianske inspirerede kontorer med matchende tapet, sherryflasker og bøger en mas, til laboratoriets sidste rum, der var aldeles beklædt med fjer. Og midt i alt dette et ganske tomt rum, hvor det visuelle udgjordes af Lilibeth Cuenca Rasmussens dansere iklædte kropsnære spejldragter.

Poetiske udtryk

Som man kan forestille sig, så var det ikke bare det scenografiske aspekt af rummene der var forskellige. De performative metoder til at undersøge sanselighedens væsen var også mangfoldige. På sin vis var hvert eneste rum sit eget poetiske univers, med egne strukturer og regler, men forskelligheden var især tydelig mellem de forskellige performancegruppers angrebsvinkler.

Kort fortalt så arbejder Sisters Hope (og til en hvis grad også Evokers-gruppen) primært gennem interaktion, immersion og duration. Fokus ligger på at skabe og oprette et poetisk univers, i hvilket gæsterne kan lade sig nedsynke sammen med performerne. Der arbejdes med relativt klart definerede poetiske karakterer, udformet ud fra den enkelte performer, men altid med en mere eller mindre tydelig poetisk kant. Og desuagtet at der tydeligvis trækkes på teaterværktøjskassen, når det kommer til effekter, situationer og (selv-)iscenesættelser, så er arbejdet præget

af spontaneitet og en insisterende væren i nuet, som udelukker fastlagte replikker eller sekvenser.

I Kata Halasz' værk "The Chamber", arbejder hun med en kombination af et videoværk og det personligt møde. Hun optræder i højere grad som sig selv, og hvis man skal tale om, at der er en rolle i spil her, så kunne man sige, at hun var der i rollen som sig selv.

Hos Lilibeth Cuenca Rasmussen møder man i "Mobile Mirrors" et antal dansere, der alle er iklædt anonymiserende spejldragter, der sætter betragteren i fokus. Danserne optræder

på den måde i højere grad som funktionsbærere, end som egentlige personer. Selv i "Skin Stripping", hvor Lilibeth selv danser en ham-smidende slangedans, er det i sidste ende funktionen og kroppen, der er i fokus frem for personen bag.

I de to afsluttende rum beboet af Savage Amusement undersøger performerne det animistiske. Selv med store brudekjoler og dyremasker, fornemmer man hele tiden performerne bag, og deres kontakt med gæsterne er direkte og personlige.

Laboratoriet er i bund og grund bygget op ud fra en deltagerbaseret og inddragende performancestruktur, hvor deltagerne er i fokus for undersøgelserne. Som rammesættende værter er der Ewokere i hver ende af installationen. De er også ansvarlige for at indsamle den overordnede data omkring gæsterne. Dette inkluderer ikke mindst deres

mentale tilstand, når de ankommer hhv. forlader installationen. Disse data bliver, sammen med performerens noter, billeder, video og gæsternes forskellige feedback, samlet af Sisters Hope som en del af et større forskningsfokus i krydsfeltet mellem performance, aktivisme og pædagogik.

Selvom den fysiske struktur gav nogle udfordringer, i og med, at alle rum på én og samme tid var intime performance rum OG transitrum, syntes installationen at danne en helhedsoplevelse for de besøgende. Laboratoriets kuratoriske samlings- og

*Performance Sense Laboratory, Roskilde festival 2014
Foto: The I of Sisters Academy, Sisters Hope. Diana Lindhardt*

undersøgelsespunkt formåede på den måde at samle de forskellige kunstnere og deres værker i en fælles værkundersøgelse. Ikke bare af sanselighedens væsen, men også af værkbegrebet selv.

Performance/Festival

I sine "Curatorial Intentions" for performance-delen af årets Roskilde Festival angiver Gry Worre Halberg, bl.a. ønsket om at undersøge, hvordan man kan vække sanselige og poetiske værensformer, og samvær i det såkaldt "andetverdenslige" som festivalen allerede på sin vis er.

For mig at se, er Roskilde Festival i høj grad allerede en arena for det performative. Dette gælder for festivalgængerne, for de optrædende musikere, og naturligvis også for de (ikke-musikalske) kunstneriske og aktivistiske elementer, som festivalen har sat

mere og mere fokus på i løbet af de seneste år. At tilføje performancekunstnere kunne derfor godt risikere at virke overflødig. Men min oplevelse var snarere, at det rene fokus på de performative møder skabte et oplevelsesrum midt i al virvaret. En fokuseret opdagelsesrejse, hvor den enkelte gæst kan deltage på egne præmisser. Og hvor der i langt højere grad end ellers på en festival af denne størrelse kan tages hensyn til den enkelte som individ.

Personligt havde jeg en lang række dybe og rørende møder. Selv uden ord gav de mig et blik ind i den skønhed (og stilhed), der eksisterer i os alle. Langvarige øjenkontakter, fælles meditationer, eller nysgerrige samtaler på tegnsprog og sigende blikke. Punkter af ren stilhed midt i et virvar af støj. Oplevelser som i høj grad bekræftede konceptets berettigelse og bæredygtighed.

Og, bevares, for nogen var det måske bare sjov og ballade, men det skal der vel også være plads til!

Rasmus M. L. Skov er skabende, såvel som udøvende scenekunstner i bl.a. Teater Fluks, Sisters Hope og Cantabile 2. Desuden i bestyrelsen hos Foreningen af Danske Dramaturger.